

HOTĂRÂREA CURȚII

9 martie 1999(\*)

„Libertate de stabilire – Stabilirea unei sucursale de către o societate fiscal activitate efectivă – Eludarea dreptului național – Refuzul înmatriculării”

În cauza C-212/97,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresată Curții în temeiul articolului 177 din Tratatul CE de Højesteret (Danemarca), în litigiul aflat pe rolul acestei instanțe între

**Centros Ltd**

și

**Erhvervs- og Selskabsstyrelsen,**

cu privire la interpretarea articolelor 52, 56 și 58 din Tratatul CE,

CURTEA,

compusă din domnii G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch și P. Jann, președinți de cameră, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (raportor), R. Schintgen și K. M. Ioannou, judecători,

avocat general: domnul A. La Pergola,

grefier: domnul H. von Holstein, grefier adjunct,

luând în considerare observațiile scrise prezentate:

- pentru Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, de Karsten Hagel Sørensen, avocat la Copenhaga, Kammeradvokaten;
- pentru guvernul danez, de domnul Peter Biering, șef de departament în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent;
- pentru guvernul francez, de doamna Kareen Rispal Bellanger, director adjunct la Direcția juridică a Ministerului Afacerilor Externe, și de domnul Gautier Mignot, secretar al afacerilor externe în aceeași direcție, în calitate de agenți;
- pentru guvernul olandez, de domnul Adriaan Bos, consilier juridic în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent;
- pentru guvernul Regatului Unit, de doamna Stephanie Ridley, din cadrul Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent, asistat de domnul Derrick Wyatt, QC;

– pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii Antonio Caeiro, consilier juridic, și Hans Støvlbæk, membru al Serviciului juridic, în calitate de agenți,

având în vedere raportul de mediere,

după ascultarea observațiilor orale ale Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, reprezentat de Karsten Hagel Sørensen, ale guvernului francez, reprezentat de domnul Gautier Mignot, ale guvernului olandez, reprezentat de domnul Marc Fierstra, consilier juridic în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent, ale guvernului suedez, reprezentat de domnul Erik Brattgård, departementsråd la Secretariatul juridic al Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent, ale guvernului Regatului Unit, reprezentat de domnul Derrick Wyatt, și ale Comisiei, reprezentat de domnii Antonio Caeiro și Hans Støvlbæk, în medierea din 19 mai 1998,

după ascultarea concluziilor avocatului general în medierea din 16 iulie 1998,

pronunță prezenta

### **Hotărâre**

1 Prin ordonanța din 3 iunie 1997, primită de Curte la 5 iunie 1997, Højesteret a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, o întrebare preliminară privind interpretarea articolelor 52, 56 și 58 din același tratat.

2 Această întrebare a fost adresată în cadrul unui litigiu între Centros Ltd (denumită în continuare „Centros”), „private limited company” înmatriculată la 18 mai 1992 în Anglia și în Irlanda, și Erhvervs- og Selskabsstyrelsen (Direcția generală a comerțului și a societăților), din cadrul Ministerului danez al Comerțului, în legătură cu refuzul acestei autorități administrative de a înmatricula în Danemarca o sucursală a Centros.

3 Din dosarul cauzei principale reiese că Centros nu a desfășurat nicio activitate de la înființare. Întrucât legislația Regatului Unit nu impune societăților cu răspundere limitată nicio cerință privind constituirea și vîrsarea unui capital social minim, capitalul social al Centros, care se ridică la 100 GBP, nu a fost nici vîrsat, nici pus la dispoziția societății. Acesta este divizat în două părți sociale deținute de domnul și doamna Bryde, resortisanți danezi cu reședința în Danemarca. Doamna Bryde este directorul Centros, al cărei sediu se află în Regatul Unit, la domiciliul unui prieten al domnului Bryde.

4 Conform dreptului danez, Centros, în calitate de „private limited company”, este considerată o societate strînsă cu răspundere limitată. Normele în materie de înmatriculare a sucursalelor („filialer”) unor asemenea societăți sunt stabilite de Legea privind societățile cu răspundere limitată (anpartsselskabslov).

5 Articolul 117 din această lege prevede printre altele că:

„1) Societățile cu răspundere limitată și societățile strînsă cu formă juridică analoagă stabilite într-un stat membru al Comunităților Europene pot desfășura activități în Danemarca prin intermediul unei sucursale.”

6 În cursul verii anului 1992, doamna Bryde a solicitat Erhvervs- og Selskabsstyrelsen înmatricularea unei sucursale a Centros în Danemarca.

7 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen a refuzat înmatricularea, în special pentru motivul că Centros, care nu desfășoară nicio activitate comercială în Regatul Unit, dorea de fapt să înființeze

în Danemarca nu o sucursală, ci un sediu principal, eludând normele naționale referitoare, printre altele, la vîrsarea unui capital minim stabilit la 200 000 DKK prin Legea nr. 886 din 21 decembrie 1991.

8 Centros a atacat în fața Østre Landsret decizia de refuz a Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

9 Østre Landsret a admis argumentele prezentate de Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, prin hotărîrea din 8 septembrie 1995, iar Centros a atacat hotărîrea la Højesteret.

10 În cadrul acestei proceduri, Centros susține că îndeplinește condițiile pe care Legea privind societățile cu răspundere limitată le impune la înmatricularea unei sucursale de către o societate străină. Deoarece societatea a fost legal constituită în Regatul Unit, are dreptul să înființeze o sucursală în Danemarca, în temeiul articolului 52 coroborat cu articolul 58 din tratat.

11 Potrivit Centros, faptul că nu a desfășurat nicio activitate de la înființarea sa în Regatul Unit nu are nicio incidență asupra dreptului său de liberă stabilire. Astfel, în Hotărîrea din 10 iulie 1986, Segers (79/85, Rec., p. 2375), Curtea ar fi declarat că articolele 52 și 58 din tratat interzic autorităților unui stat membru să refuze unui director de societate avantajul unui sistem național de prestații de asigurări de sănătate pentru simplul motiv că societatea își avea sediul social într-un alt stat membru, chiar dacă aceasta nu desfășura activități comerciale acolo.

12 La rândul său, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen consideră că refuzul înmatriculării nu este contrar articolelor 52 și 58 din tratat, întrucât înființarea sucursalei din Danemarca este un mijloc de eludare a normelor naționale privind constituirea și vîrsarea capitalului minim. Refuzul înmatriculării s-ar justifica, în plus, prin necesitatea de a proteja creditorii publici sau privați și cocontractanții sau prin necesitatea de a combate bancruta frauduloasă.

13 În aceste condiții, Højesteret a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Este compatibil cu articolul 52, precum și cu articolele 56 și 58 din Tratatul CE refuzul înmatriculării unei sucursale a unei societăți stabilite în alt stat membru și care, pe baza unui capital social de 100 GBP (aproximativ 1 000 DKK), a fost legal constituită și care există în conformitate cu legislația acestui stat membru, atunci când societatea în cauză nu desfășoară activități comerciale, ci urmărește să înființeze sucursala menționată pentru a-și desfășura întreaga activitate în țara în care se stabilește această sucursală și dacă trebuie considerat că metoda utilizată urmărește evitarea înființării unei societăți în acest din urmă stat membru, pentru a se sustrage de la vîrsarea unui capital minim de 200 000 DKK (în prezent 125 000 DKK)?”

14 Prin intermediul întrebării formulate, instanța națională solicită, în esență, să se stabilească dacă articolele 52 și 58 din tratat interzic unui stat membru să refuze înmatricularea unei sucursale a unei societăți constituite în conformitate cu legislația unui alt stat membru în care își are sediul fîr a desfășura acolo activități comerciale, atunci când sucursala este menită să permită societății în cauză să își desfășoare întreaga activitate în statul în care se va înființa această sucursală, evitând înființarea unei societăți în acest din urmă stat și eludând astfel aplicarea normelor privind constituirea societăților care sunt mai stricte în acest stat membru în ceea ce privește vîrsarea unui capital social minim.

15 Trebuie precizat, cu titlu introductiv, că Erhvervs- og Selskabsstyrelsen nu contestă în niciun caz faptul că o societate pe acțiuni sau cu răspundere limitată cu sediul într-un alt stat membru poate desfășura o activitate în Danemarca prin intermediul unei sucursale. Ea acceptă, așadar, ca regulă generală, înmatricularea în Danemarca a unei sucursale a unei societăți constituite în conformitate cu legislația unui alt stat membru. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen a adăugat în

special c?, în cazul în care Centros ar fi avut vreo activitate comercial? în Anglia sau ?ara Galilor, atunci ar fi acceptat înmatricularea în Danemarca a sucursalei acesteia.

16 Potrivit guvernului danez, articolul 52 din tratat nu este aplicabil în spe??, deoarece ar fi vorba de o situa?ie pur intern? pentru Danemarca. Domnul ?i doamna Bryde, resortisan?i danezi, ar fi înfiin?at astfel în Regatul Unit o societate care nu desf??oar? nicio activitate efectiv? acolo, cu unicul scop de a desf??ura o activitate în Danemarca prin intermediul unei sucursale ?i de a evita astfel aplicarea legisla?iei daneze referitoare la constituirea societ??ilor cu r?spundere limitat?. În asemenea împrejur?ri, înfiin?area unei societ??i într?un stat membru de c?tre resortisan?i ai unui alt stat membru nu ar constitui un element de extraneitate relevant în raport cu dreptul comunitar ?i în special cu libertatea de stabilire.

17 În aceast? privin??, trebuie remarcat c? situa?ia în care o societate, constituit? potrivit legisla?iei unui stat membru în care ?i are sediul social, inten?ioneaz? s? înfiin?eze o sucursal? într?un alt stat membru ?ine de dreptul comunitar. În acest sens, faptul c? societatea nu a fost înfiin?at? în primul stat membru decât cu scopul de a se stabili în cel de al doilea stat, unde ar urma s? ?i desf??oare esen?ialul, dac? nu chiar totalitatea activit??ilor sale economice (a se vedea în acest sens Hot?rârea Segers, men?ionat? anterior, punctul 16), este lipsit de importan??.

18 Împrejurarea, care nu a fost contestat? nici în observa?iile scrise, nici în cadrul ?edin?ei, c? so?ii Bryde au înfiin?at societatea Centros în Regatul Unit cu scopul de a eluda legisla?ia danez?, care impune v?rsarea unui capital social minim, nu înseamn? totu?i c? înfiin?area unei sucursale în Danemarca de c?tre aceast? societate britanic? nu ?ine de libertatea de stabilire, în sensul articolelor 52 ?i 58 din tratat. Problema aplic?rii articolelor 52 ?i 58 din tratat este, astfel, distinct? de aceea dac? un stat membru poate s? ia m?suri pentru a?i împiedica pe unii dintre resortisan?ii s?i ca, recurgând la posibilit??ile oferite de tratat, s? încerce s? se sustrag? abuziv de la aplicarea legisla?iei na?ionale.

19 În ceea ce prive?te aspectul dac?, astfel cum sus?in so?ii Bryde, refuzul de a înmatricula în Danemarca sucursala societ??ii lor, constituit? în conformitate cu legisla?ia unui alt stat membru în care ?i are sediul social, reprezint? un obstacol în calea libert??ii de stabilire, trebuie amintit c? libertatea de stabilire recunoscut? de articolul 52 din tratat resortisan?ilor comunitari include dreptul acestora din urm? de a avea acces ?i de a desf??ura activit??i independente, precum ?i dreptul de a înfiin?a ?i de a administra societ??i, în acelea?i condi?ii cu cele prev?zute de legisla?ia statului membru de stabilire pentru propriii resortisan?i. În plus, articolul 58 din tratat asimileaz? persoanelor fizice, resortisante ale statelor membre, societ??ile constituite în conformitate cu legisla?ia unui stat membru ?i având sediul social, administra?ia central? sau locul principal de desf??urare a activit??ii în cadrul Comunit??ii.

20 Consecin?a imediat? este c? aceste societ??i au dreptul de a??i desf??ura activitatea într?un alt stat membru prin intermediul unei agen?ii, sucursale sau filiale, amplasarea sediului lor social, a administra?iei centrale sau a principalului loc de desf??urare a activit??ii servind la determinarea, ca în cazul cet??eniei persoanelor fizice, a apartenen?ei lor la ordinea juridic? a unui stat membru (a se vedea în acest sens Hot?rârea Segers, punctul 13, Hot?rârea din 28 ianuarie 1986, Comisia/ Fran?a, 270/83, Rec., p. 273, punctul 18, Hot?rârea din 13 iulie 1993, Commerzbank, C?330/91, Rec., p. I?4017, punctul 13, ?i Hot?rârea din 16 iulie 1998, ICI, C?264/96, Rec., p. I?4695, punctul 20).

21 Or, practica constând, într?un stat membru, în a refuza, în anumite împrejur?ri, înmatricularea unei sucursale a unei societ??i cu sediul într?un alt stat membru are drept consecin??, pentru societ??ile constituite în conformitate cu legisla?ia acestui din urm? stat membru, imposibilitatea de a??i exercita dreptul de stabilire conferit de articolele 52 ?i 58 din

tratat.

22 În consecință, o astfel de practică reprezintă un obstacol în calea exercitării libertăților garantate de aceste prevederi.

23 Potrivit autorităților daneze, societățile Bryde nu pot totuși să se prevaleze de aceste dispoziții, deoarece singurul scop al înființării societății ar fi eludarea aplicării legislației naționale care reglementează constituirea societăților cu răspundere limitată și ar reprezenta astfel o exercitare abuzivă a dreptului de stabilire. Regatul Danemarcei ar fi, în consecință, îndreptățit să ia măsuri pentru a împiedica un asemenea abuz, refuzând înmatricularea sucursalei.

24 Desigur, rezultatul din jurisprudența Curții este că un stat membru este îndreptățit să ia măsuri destinate prevenirii situațiilor în care unii dintre resortisanții săi, mulțumită facilităților create în temeiul tratatului, încearcă să se sustragă în mod abuziv de la aplicarea legislației naționale și în care justițiabilii săi se pot prevala în mod abuziv ori fraudulos de normele comunitare (a se vedea printre altele, în domeniul libertății de a presta servicii, Hotărârea din 3 decembrie 1974, Van Binsbergen, 33/74, Rec., p. 1299, punctul 13, Hotărârea din 3 februarie 1993, Veronica Omroep Organisatie, C-148/91, Rec., p. I-487, punctul 12, și Hotărârea din 5 octombrie 1994, TV10, C-23/93, Rec., p. I-4795, punctul 21; în domeniul libertății de stabilire, Hotărârea din 7 februarie 1979, Knoors, 115/78, Rec., p. 399, punctul 25, și Hotărârea din 3 octombrie 1990, Bouchoucha, C-61/89, Rec., p. I-3551, punctul 14; în domeniul liberei circulații a mărfurilor, Hotărârea din 10 ianuarie 1985, Leclerc și alții, 229/83, Rec., p. 1, punctul 27; în domeniul securității sociale, Hotărârea din 2 mai 1996, Paletta, C-206/94, Rec., p. I-2357, punctul 24; în domeniul liberei circulații a lucrătorilor, Hotărârea din 21 iunie 1988, Lair, 39/86, Rec., p. 3161, punctul 43; în domeniul politicii agricole comune, Hotărârea din 3 martie 1993, General Milk Products, C-8/92, Rec., p. 779, punctul 21; în domeniul dreptului societăților comerciale, Hotărârea din 12 mai 1998, Kefalas și alții, C-367/96, Rec., p. I-2843, punctul 20).

25 Cu toate acestea, deși instanțele naționale pot ține cont, în asemenea împrejurări, de la caz la caz și pe baza unor elemente obiective, de comportamentul abuziv sau fraudulos al persoanelor în cauză, pentru a le refuza, dacă este cazul, beneficiul prevederilor dreptului comunitar invocate, aceste instanțe trebuie totodată să ia în considerare, pentru evaluarea unui asemenea comportament, obiectivele urmărite de prevederile comunitare în cauză (Hotărârea Paletta, citată anterior, considerentul 25).

26 În speță, trebuie subliniat că prevederile naționale a căror aplicare au încercat să o eludeze prășile reprezintă norme care reglementează constituirea societăților, iar nu norme referitoare la desfășurarea anumitor activități profesionale. Or, dispozițiile tratatului privind libertatea de stabilire urmăresc tocmai să permită societăților constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și având sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Comunității să desfășoare activități în alte state membre prin intermediul unei agenții, sucursale sau filiale.

27 În aceste condiții, faptul că un resortisant al unui stat membru care dorește să înființeze o societate alege să constituie societatea într-un stat membru al cărui normă de drept al societăților i se pare mai puțin constrângătoare și să înființeze sucursale în alte state membre nu poate reprezenta în sine o exercitare abuzivă a dreptului de stabilire. Astfel, dreptul de a constitui o societate în conformitate cu legislația unui stat membru și de a înființa sucursale în alte state membre este inerent exercitării pe piața unică a libertății de stabilire garantate de tratat.

28 În această privință, nu are relevanță împrejurarea că dreptul societăților nu este complet armonizat în Comunitate; de altfel, Consiliul are posibilitatea de a completa această armonizare, în temeiul competențelor pe care i le conferă articolul 54 alineatul (3) litera (g) din Tratatul CE.

29 În plus, reiese de la punctul 16 din Hotărârea Segers, citată anterior, că faptul că o societate nu desfășoară nicio activitate în statul membru în care își are sediul și că desfășoară activități doar în statul membru al sucursalei sale nu este suficient pentru a demonstra existența unui comportament abuziv și fraudulos care să permită acestui din urmă stat membru să refuze societății în cauză beneficiul prevederilor comunitare privind dreptul de stabilire.

30 În aceste condiții, refuzul unui stat membru de a înmatricula sucursala unei societăți constituite în conformitate cu legislația unui alt stat membru în care societatea are sediul, pentru motivul că sucursala este destinată să permită desfășurarea întregii sale activități economice în statul gazd, cu consecința că sediul secundar ar eluda normele naționale privind înființarea și vîrsarea unui capital minim, este incompatibil cu articolele 52 și 58 din tratat, în măsura în care împiedică orice punere în aplicare a dreptului de stabilire secundar, a cărui respectare este vizat tocmai de articolele 52 și 58.

31 În sfârșit trebuie să se stabilească dacă practica națională în cauză nu ar putea fi justificată de motivele pe care le invocă autoritățile daneze.

32 Fcând trimitere atât la articolul 56 din tratat, cât și la jurisprudența Curții referitoare la cerințele imperative de interes general, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen susține că obligația societăților cu răspundere limitată de a constitui și de a vîrsa un capital social minim are un dublu obiectiv: pe de o parte, să consolideze stabilitatea financiară a societăților pentru a proteja creditorii publici împotriva riscului de a se vedea creanțele publice ajunse irecuperabile, întrucât, spre deosebire de creditorii privați, aceștia nu își pot asigura creanțele prin constituirea unei garanții sau a unei cauțiuni, și, pe de altă parte, mai general, să protejeze toți creditorii, publici sau privați, prevenind riscul de bancruță frauduloasă creat de insolabilitatea societăților cu capital inițial insuficient.

33 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen adaugă că nu există niciun mijloc mai puțin constrângător pentru îndeplinirea acestui dublu obiectiv. Astfel, celălalt mijloc de a proteja creditorii, și anume instituirea unor norme care să prevadă posibilitatea de a angaja, în anumite condiții, răspunderea personală a asociaților, este mai constrângător decât obligația de a constitui și de a vîrsa un capital social minim.

34 După ce s-a subliniat că motivele invocate nu intră sub incidența articolului 56 din tratat, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, măsurile naționale susceptibile să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea libertăților fundamentale garantate de tratat trebuie să îndeplinească patru condiții: trebuie să se aplice în mod nediscriminatoriu, să fie justificate de motive imperative de interes general, să fie adecvate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestuia (a se vedea Hotărârea din 31 martie 1993, Kraus, C-19/92, Rec., p. I-1663, punctul 32, și Hotărârea din 30 noiembrie 1995, Gebhard, C-55/94, Rec., p. I-4165, punctul 37).

35 Aceste condiții nu sunt îndeplinite în speța principală. În primul rând, practica în cauză nu este adecvată pentru îndeplinirea obiectivului de protejare a creditorilor, pe care se presupune că îl urmărește, deoarece, chiar dacă societatea în cauză ar fi desfășurat o activitate în Regatul Unit, iar sucursala sa ar fi fost înmatriculată în Danemarca, creditorii danezi ar fi fost la fel de expuși la risc.

36 În continuare, întrucât societatea din cauza principal? se prezint? ca o societate de drept englez, iar nu ca o societate de drept danez, creditorii s?i sunt informa?i cu privire la faptul c? societatea respectiv? ?ine de o legisla?ie diferit? de cea care reglementeaz? constituirea societ??ilor cu r?spundere limitat? în Danemarca ?i c? pot s? invoce anumite norme de drept comunitar care îi protejeaz?, cum ar fi A patra Directiv? 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978, în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile anuale ale anumitor forme de societ??i comerciale (JO L 222, p. 11, Edi?ie special?, 17/vol. 1, p. 21), ?i A unsprezecea Directiv? 89/666/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind publicitatea sucursalelor înfiin?ate într-un stat membru de anumite forme de societ??i comerciale care intr? sub inciden?a legisla?iei unui alt stat (JO L 395, p. 36, Edi?ie special?, 17/vol. 1, p. 100).

37 În plus, contrar argumentelor autorit??ilor daneze, ar putea fi adoptate m?suri mai pu?in constrâng?toare sau mai pu?in prejudiciabile pentru libert??ile fundamentale, ca de exemplu m?suri care s? acorde creditorilor publici posibilitatea de a??i constitui garan?iile necesare.

38 În sfâr?it, faptul c? un stat membru nu poate refuza înmatricularea unei sucursale a unei societ??i constituite în conformitate cu legisla?ia unui alt stat membru în care î?i are sediul nu exclude posibilitatea primului stat membru de a lua orice m?sur? pentru a preveni sau sanc?iona fraudele, fie în privin?a societ??ii în sine, dac? este cazul în cooperare cu statul membru în care a fost constituit?, fie în privin?a asocia?ilor despre care s?a dovedit c? încearc? de fapt, prin constituirea unei societ??i, s? se sustrag? obliga?iilor pe care le au fa?? de creditorii publici sau priva?i stabili?i pe teritoriul statului membru în cauz?. În orice caz, combaterea fraudei nu poate justifica practica refuzului de a înmatricula o sucursal? a unei societ??i cu sediul într-un alt stat membru.

39 Trebuie, a?adar, s? se r?spund? la întrebarea adresat? în sensul c? articolele 52 ?i 58 din tratat interzic unui stat membru s? refuze înmatricularea unei sucursale a unei societ??i constituite în conformitate cu legisla?ia unui alt stat membru în care societatea î?i are sediul, dar în care nu desf??oar? activit??i comerciale, atunci când sucursala este menit? s? permit? societ??ii în cauz? s? î?i desf??oare întreaga activitate în statul în care va fi constituit? aceast? sucursal?, evitând constituirea unei societ??i în statul membru în cauz? ?i eludând astfel aplicarea normelor privind constituirea societ??ilor care sunt mai stricte în statul membru respectiv în ceea ce prive?te v?rsarea unui capital social minim. Totu?i, aceast? interpretare nu exclude posibilitatea autorit??ilor statului membru în cauz? de a lua orice m?sur? pentru a preveni sau sanc?iona fraudele, fie în privin?a societ??ii în sine, dac? este cazul în cooperare cu statul membru în care a fost constituit?, fie în privin?a asocia?ilor despre care s?a dovedit c? încearc? de fapt, prin constituirea unei societ??i, s? se sustrag? obliga?iilor pe care le au fa?? de creditorii publici sau priva?i stabili?i pe teritoriul statului membru în cauz?.

### **Cu privire la cheltuielile de judecat?**

40 Cheltuielile efectuate de guvernele danez, francez, olandez, suedez ?i al Regatului Unit, precum ?i de Comisie, care au prezentat observa?ii Cur?ii, nu pot face obiectul unei ramburs?ri. Întrucât, în privin?a p?r?ilor din ac?iunea principal?, procedura are caracterul unui incident survenit la instan?a de trimitere, este de competen?a acesteia s? se pronun?e cu privire la cheltuielile de judecat?.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronun?ându-se cu privire la întrebarea adresat? de Højesteret prin ordonan?a din 3 iunie 1997,

declar?:

**Articolele 52 și 58 din Tratatul CE interzic unui stat membru să refuze înmatricularea unei sucursale a unei societăți constituite în conformitate cu legislația unui alt stat membru în care societatea își are sediul, dar în care nu desfășoară activități comerciale, atunci când sucursala este menită să permită societății în cauză să își desfășoare întreaga activitate în statul în care va fi constituită această sucursală, evitând constituirea unei societăți în statul membru în cauză și eludând astfel aplicarea normelor privind constituirea societăților care sunt mai stricte în statul membru respectiv în ceea ce privește vîrsarea unui capital social minim. Totuși, această interpretare nu exclude posibilitatea autorităților statului membru în cauză de a lua orice măsură pentru a preveni sau pentru a sancționa fraudele, fie în privința societății în sine, dacă este cazul în cooperare cu statul membru în care a fost constituită, fie în privința asociaților despre care s-a dovedit că încearcă de fapt, prin constituirea unei societăți, să se sustragă obligațiilor pe care le au față de creditorii publici sau privați stabiliți pe teritoriul statului membru în cauză.**

Rodríguez Iglesias

Kapteyn

Puissochet

Hirsch

Jann

Mancini

Moitinho de Almeida

Gulmann

Murray

Edward

Ragnemalm

Sevón

Wathelet

Schintgen

Ioannou

Pronunțat astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 martie 1999.

Grefier

Președinte

R. Grass



\* Limba de procedur?: daneza.